

[Finansministeren.]

de to Kriseaar blev overført til Aaret 1933—34 et Udgiftsbeløb paa ca. 21 Mill. Kr., og fordi dette Beløb blev overført, blev der paa Statsregnskabet for 1933—34 et Underskud paa 16½ Mill. Kr. Tager man disse tre Aar i Sammenhæng, har der ikke været Dækning for de Udgifter, der her har været Tale om; de 21 Mill. Kr. blev laant dengang, blev dækket paa Formueregnskabet og maa derfor afskrives.

Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller var dernæst inde paa de Forlydender, som for nogen Tid siden cirkulerede i Pressen, gaaende ud paa, at der i Skattekommissionen skulde være Planer fremme om at ophæve den nugældende Regel angaaende Retten til at fradrage betalt Skat ved Opgørelse af den skattepligtige Indkomst. Herom kan jeg imidlertid sige, at man, efter hvad der er meddelt mig, slet ikke har behandlet dette Spørgsmaal i Skattekommissionen. Skulde Spørgsmaalet blive rejst, vil Finansministeriet naturligvis tage Stilling til det til sin Tid, men jeg gaar ud fra, at det ærede Medlem vil være enig med mig i, at det vilde være principielt urigtigt, om jeg i dette eller andre Spørgsmaal nu fremkom med Udtalelser, som kunde foregribe Arbejdet i Kommissionen.

Jeg vil gerne her benytte Lejligheden til at henstille, at man ikke i de Skattekistorier, som nu og da kommer frem, glemmer, at dette Skattefradrag eksisterer. Det er de mest uhyrlige Regnestykker, man støder paa, naar Talen er om, hvorledes de stakkels Velhavere mishandles gennem den nuværende Beskatning, og Fejlen er ganske simpelt den, at der intet Hensyn tages til, at Skattefradraget for de store Skatteydere spiller en saa betydelig Rolle, som Tilfældet er. Jeg læste f. Eks. for nogen Tid siden i Arbejdsgiverforeningens Blad om, hvordan en Skatteyder med en Indtægt paa 46 800 Kr. næsten blev klædt af til Skindet gennem de Skatter, han maatte betale. Beretningen var taget fra „Frederiksborg Amtstidende“ og gik nærmere ud paa følgende: Mandens Indtægt havde altsaa været 46 800 Kr., og i Skat maatte han betale 32 100 Kr.; det vil sige, regnede man ud, i alt 69 pCt. af, hvad Manden tjente. Der bliver herefter, siger man, kun 14 000 Kr. tilbage, men heller ikke disse Penge faar Skatteyderen til egen Disposition. Nej, han har ogsaa en fast Ejendom, og Ejendoms-skatterne er ikke regnet med. Om hans samlede Skattesum efter disses Erlæggelse naar op over Mandens samlede Indkomst eller ej, oplyser det nordsjællandske Blad ikke,

siger Arbejdsgiverforeningens Blad. Men naar man nu ser lidt nærmere paa denne Mands Forhold — og jeg kan af de enkelte Tal, der er nævnt, saa nogenlunde regne ud, hvordan Manden er stillet — drejer det sig for det første om en Skatteyder, som ikke netop har tjent sin Indtægt, men som ejer en Formue paa 1 440 000 Kr. Det omtaler man overhovedet ikke.

Paa den anden Side skal jeg nævne, at man end ikke har faaet alle Skatterne med. De Skatter, man har nævnt, er de ordinære Skatter, som den paagældende Skatteyder har betalt i denne Periode, men han maa yderligere gennem den 15 pCt.s Forhøjelse af Indkomstskatten betale 672 Kr. og i overordentlig Skat 1 510 Kr. Man kunde altsaa ved at lægge disse Beløb til komme endnu nærmere til Sultegrænsen end i den nævnte Opstilling. Ser man nu paa det virkelige Forhold, er det simpelt hen saaledes, at en Skatteyder, der betaler disse 34 300 Kr. i Skat, i Kraft af Skattefradraget kan have en Indtægt paa 81 000 Kr. I Virkeligheden er de 46 800 Kr., som der tales om i denne Beretning, de Penge, den paagældende har skattefrit til Disposition, efter at han har betalt det offentlige, hvad han skal. Men man gør stadig den Fejl, stiller det stadig op paa den Maade: Mandens Indtægt er ansat til det og det Beløb — og saa trækker man Skatterne fra, hvorefter der ikke bliver noget tilbage til den paagældende (*Christmas Møller*: Det er rigtigt!). I dette Tilfælde ejer den paagældende Skatteyder en Formue paa op mod 1½ Mill. Kr. Hans Indtægt bestaar, saa vidt jeg kan skønne, saa at sige udelukkende i Renter af Formue. Stiller man den Indtægt, han herefter kan have, nogle og firs Tusind Kroner, i Forhold til Formuen, bliver det ca. 5½ pCt. af Formuen. Det er altsaa en Mand, der sidder ganske stille og roligt og lever af de Renter og Udbytter, som andre maa arbejde sammen til ham, og deraf faar han et Beløb af op imod 50 000 Kr. i Behold. Efter min Mening hører denne Mand til dem, der bør betale deres Skatter med Glæde. (*Christmas Møller*: Men han skal altsaa ikke have dem fradraget?). Han faar dem jo fradraget! (*Christmas Møller*: Der skal altsaa ingen Forandring ske?). Han faar dem jo fradraget. (*Christmas Møller*: All right!). Paa de mere kyndige gør den Slags Historier selvfølgelig ikke noget Indtryk; de ved meget vel, hvad Skattefradraget betyder for Skattestrykkets Fordeling baade opefter og nedefter. Men hos de mindre kyndige er disse misvisende Beregninger egnede til at frem-